

บทที่ 8

การแบ่งประเภทความผิดของกฎหมายอาญา

1. การแบ่งประเภทความผิดออกเป็นเฟลโลนี (Felony) และมิสดีมีเนอรี (Misdemeanors)

เดิมกฎหมายคอมมอนลอว์ของอังกฤษแบ่งความผิดตามกฎหมายอาญาออกเป็นสามประเภท คือ ความผิดฐานกบฏ (Treason) ความผิดชั้นเฟลโลนี (Felony) และความผิดชั้นมิสดีมีเนอรี (Misdemeanors) สำหรับความผิดฐานกบฏนั้น ผู้กระทำนอกจากจะถูกลงโทษประหารชีวิตแล้ว ที่ดินยังถูกริบคืนมาเป็นของกษัตริย์ แต่ผู้กระทำความผิดชั้นเฟลโลนีนั้น ที่ดินของผู้กระทำความผิดกลับคืนไปสู่ขุนนางที่ตนได้รับที่ดินมา หลังจากที่มีการยกเลิกการริบที่ดินคืนดังกล่าวมาข้างต้นแล้ว จึงไม่มีความแตกต่างระหว่างความผิดฐานกบฏกับความผิดชั้นเฟลโลนีนัก แม้จะแยกความผิดออกเป็น 3 ประเภทดังกล่าวก็ตาม ในสหรัฐอเมริกาเองไม่มีการยึดทรัพย์สิน (ที่ดิน) ของผู้กระทำความผิดฐานกบฏหรือความผิดชั้นเฟลโลนี เพราะฉะนั้นจึงไม่มีความจำเป็นที่จะแยกความผิดฐานกบฏกับความผิดชั้นเฟลโลนีออกจากกัน ความผิดฐานกบฏถือว่าเป็นความผิดฐานหนึ่งในความผิดชั้นเฟลโลนี ไม่ใช่ความผิดอีกประเภทหนึ่งแยกต่างหากออกจากกัน

ปัจจุบันนี้การแบ่งประเภทความผิดมักจะกำหนดโดยกฎหมายธรรมดาหรือโดยรัฐธรรมนูญ บทบัญญัติทั่วไปมักกำหนดว่า ความผิดที่ลงโทษประหารชีวิต หรือความผิดที่โทษจำคุกในเรือนจำของรัฐ เป็นความผิดชั้นเฟลโลนี ความผิดที่มีโทษปรับหรือจำคุกในเรือนจำของท้องถิ่น หรือทั้งจำทั้งปรับ เป็นความผิดชั้นมิสดีมีเนอรี กฎหมายของบางรัฐถือเอากำหนดระยะเวลาของโทษจำคุกเป็นเครื่องกำหนดการแบ่งประเภทความผิด ซึ่งอาจบัญญัติว่า ความผิดใดก็ตามที่มีโทษประหารชีวิต หรือจำคุกมากกว่าหนึ่งปี เป็นความผิดชั้นเฟลโลนี ความผิดนอกกว่านี้เป็นความผิดชั้นมิสดีมีเนอรี การกำหนดโทษสำหรับความผิดนั้นบางทีก็กำหนดไว้สำหรับแต่ละฐานความผิดเลยทีเดียว หรือบางทีในตัวบทก็กำหนดความผิดฐานนั้น ๆ เป็นความผิดชั้นเฟลโลนีหรือความผิดชั้นมิสดีมีเนอรี แล้วจึงมีบทกำหนดโทษเป็นการรวมกันไปสำหรับความผิดชั้นเฟลโลนี หรือชั้นมิสดีมีเนอรี แล้วแต่กรณี

เหตุที่กฎหมายจำต้องแยกความผิดออกเป็นเฟลโลนีและมิสดีมีเนอร์ก็เพราะ
ว่า

1. องค์ประกอบความผิดบางฐานรวมการกระทำความผิดที่เป็นเฟลโลนีไว้ด้วย เช่นความผิดฐาน Burglary ตามคอมมอนลอว์ให้คำจำกัดความไว้ว่าเป็นบุกรุกเข้าไปในที่อยู่อาศัยของผู้อื่นในเวลากลางคืน โดยมีเจตนากระทำความผิดชั้นเฟลโลนีในนั้น ซึ่งในกรณีเช่นนี้ถ้าผู้บุกรุกนั้นมีเจตนาเพียงกระทำความผิดชั้นมิสดีมีเนอร์ก็ไม่มี ความผิดฐาน Burglary บางที่ถ้ามีความตายเกิดขึ้นเนื่องจากการกระทำความผิดชั้นเฟลโลนีก็เป็นความผิดฐานฆ่าคนตายโดยเจตนา ถ้ามีความตายเกิดขึ้นโดยบังเอิญเนื่องจากการกระทำความผิดชั้นมิสดีมีเนอร์ก็เป็นความผิดแมนสลาughter (manslaughter) ตามคอมมอนลอว์เคยมีความผิดฐานรู้ว่ามีการกระทำความผิดชั้นเฟลโลนีแต่ปกปิดเสีย (misprison) หรือรู้ว่ามีการกระทำความผิดชั้นเฟลโลนีแต่รับสินจ้างโดยมีข้อตกลงว่าจะไม่ฟ้องในความผิดนั้น (Compounding crime) แต่ไม่มีความผิดสำหรับการปกปิดความผิดชั้นมิสดีมีเนอร์

ในความผิดชั้นเฟลโลนีผู้มีส่วนในการกระทำความผิดแยกเป็น ตัวการ (principals) และผู้ให้การช่วยเหลือ สนับสนุน ผู้ใช้ การให้ความอุปการะหลังการกระทำความผิด (Accessories) ซึ่งมีผลแตกต่างกันในภายหลัง ผู้มีส่วนในการกระทำความผิดชั้นมิสดีมีเนอร์ถือว่าเป็นตัวการ (principals) ร่วมกันทุกคน

ในความผิดฐานฆ่าคนตายโดยมีข้อแก้ตัวว่าไม่เป็นความผิด กฎหมายมักจะบัญญัติไว้ว่าเพื่อป้องกันมิให้มีการกระทำความผิดชั้นเฟลโลนี และการฆ่าผู้กระทำความผิดนั้นเป็นวิถีทางสุดท้าย การฆ่าคนในกรณีนี้ไม่เป็นความผิด แต่การฆ่าคนเพื่อป้องกันมิให้มีการกระทำความผิดชั้นมิสดีมีเนอร์ การพยายามหรือการสมคบกันเพื่อจะกระทำความผิดชั้นเฟลโลนี มักจะมีโทษหนักกว่าการพยายามหรือสมคบกันเพื่อจะทำความผิดชั้นมิสดีมีเนอร์

ในการกำหนดเขตอำนาจ กฎหมายบัญญัติว่า ศาลใดมีเขตอำนาจศาลเหนือคดีเฟลโลนีหรือศาลใดมีเขตอำนาจศาลเหนือคดีมิสดีมีเนอร์ หรือศาลใดมีเขตอำนาจเหนือทั้งคดีเฟลโลนีและคดีมิสดีมีเนอร์ บางรัฐกำหนดว่า การฟ้องผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดเฟลโลนีจะต้องผ่านการพิจารณาของคณะลูกขุนใหญ่ ในขณะที่การฟ้องความผิดมิสดีมีเนอร์ อาจทำเป็นคำฟ้อง การพิจารณาคดีเฟลโลนีต้องทำต่อหน้าจำเลย แต่จำเลยในคดีมิสดีมีเนอร์ไม่จำเป็นต้องมาศาล ผลในทางอื่น ๆ ก็อาจมีอีก เช่น ผู้ที่ถูกพิพากษาลงโทษฐานกระทำความผิดชั้นเฟลโลนีอาจเป็นบุคคลผู้ขาดคุณสมบัติที่จะรับราชการ ไม่มีสิทธิลงคะแนนเสียงเลือกตั้ง หรือไม่อาจเป็นลูกขุน ไม่อาจเป็นทนายความ หรืออาจเป็นเงื่อนไขสำหรับฟ้องหย่าได้ การถูกพิพากษาว่ากระทำความผิดมิสดีมีเนอร์ไม่มีผลเสียทางอ้อมเหล่านี้

ผลแตกต่างระหว่างความผิดเฟลโลนีและความผิดมิสดีมีเนอร์ดังกล่าวจึงนับว่ามีความสำคัญต่อกฎหมายอาญาอย่างยิ่ง

ความผิดชั้นเฟลโลนีตามคอมมอนลอว์ได้แก่ ฆ่าคนตายโดยเจตนา (murder) ความผิดผิดฐานแมนสล็อตเตอร์ (ฆ่าคนตายโดยบันดาลโทสะหรือกระทำความผิดชั้นมิสดีมีเนอร์เป็นเหตุให้ผู้อื่นถึงแก่ความตาย) ข่มขืนกระทำชำเรา (Rape) ความผิดฐานร่วมเพศอันผิดธรรมชาติระหว่างชายต่อชาย หรือการร่วมเพศอันผิดสภาพธรรมชาติกับหญิง หรือการร่วมเพศกับสัตว์โดยหญิงหรือชายก็ตาม (Sodomy) ความผิดฐานทำร้ายผู้เสียหายอย่างรุนแรงทำให้ผู้เสียหายไม่อาจต่อสู้หรือป้องกันตนเองได้ในการต่อสู้ (mayham) ปล้นทรัพย์ (Robbery) ลักทรัพย์ (Larceny) วางเพลิง (Arson) และความผิดฐานบุกรุกเข้าไปในเคหสถานในเวลากลางคืน โดยมีเจตนากระทำความผิดชั้นเฟลโลนีในนั้น (Burglary)

ความผิดชั้นมิสดีมีเนอร์ได้แก่ ความผิดฐานพยายามทำร้ายร่างกาย (assault) และความผิดฐานทำร้ายร่างกาย (Battery) ทำให้เสียอิสรภาพ (False Imprisonment) การหมิ่นประมาทด้วยลายลักษณ์อักษร (Libel) ความผิดฐานปลอมแปลง (Forgery) เป็นต้น

การแบ่งประเภทความผิดออกเป็นความผิดในตัวมันเอง (Mala in se) และความผิดเพราะกฎหมายห้าม (Mala Prohibitum)

การแบ่งประเภทความผิดออกเป็นความผิดในตัวมันเอง เลวร้ายในตัวมันเอง (Mala in se) และความผิดเพราะกฎหมายห้าม (Mala Prohibita) กล่าวคือ ความผิดที่มีได้มีความเลวร้ายในตัวมันเอง ที่เป็นความผิดก็เพราะกฎหมายห้าม ข้อแตกต่างทั้งสองประเภทมีประวัติความเป็นมาอันยาวนานเกี่ยวกับอำนาจของกษัตริย์ ในการอนุญาตให้บุคคลหนึ่งบุคคลใดไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามกฎหมายบางกรณีเป็นการล่องหน้า มีคำพิพากษาในคดีหนึ่งในปี ค.ศ. 1496 พิพากษาว่ากษัตริย์อาจยกเว้นให้บุคคลไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามข้อห้ามของกฎหมายเป็นการล่องหน้าได้เฉพาะกรณีความผิดเพราะกฎหมายห้ามเท่านั้น แต่จะยกเว้นให้ใครไม่จำเป็นต้องปฏิบัติตามข้อห้ามของกฎหมายสำหรับความผิดที่เป็นความผิดในตัวมันเองไม่ได้

ศาลมักจะจัดความผิดตามคอมมอนลอว์เป็นความผิดในตัวมันเอง และความผิดตามกฎหมายลายลักษณ์อักษรเป็นความผิดเพราะกฎหมายห้าม แต่หลักเกณฑ์อันนี้ไม่สู้จะได้ผลนัก เพราะศาลเคยตัดสินความผิดตามกฎหมายลายลักษณ์อักษรบางอันว่าเป็นความผิดในตัวมันเอง และกล่าวกันว่าความผิดที่ต้องมีเจตนาร้ายเป็นความผิดในตัวมันเอง ส่วนความผิดที่ไม่ต้องมีเจตนาร้ายเป็นความผิดเพราะกฎหมายห้าม โดยทั่วไปแล้วความผิดที่เป็นอันตรายต่อชีวิตและร่างกายอาจจัดอยู่ในจำนวนความผิดในตัวมันเอง ความผิดอื่น ๆ ก็อาจจัดอยู่ในจำพวกความผิดเพราะกฎหมายห้าม

การแบ่งความผิดออกเป็นความผิดในตัวเอง หรือเป็นความผิดเพราะกฎหมาย ห้ามมีผลในทางกฎหมายอาญาคือ ถ้าผู้กระทำความผิดที่เป็นความผิดในตัวเอง และมีความตายเกิดขึ้น หรือการบาดเจ็บ ผู้กระทำความผิดต้องรับผิดในฐานะแมนสลอเตอร์ หรือความผิดฐานทำร้ายร่างกาย ในกรณีเหล่านี้มีผู้เห็นหลักที่ถูกต้องน่าจะเป็นว่าผู้กระทำความผิดคาดเห็นว่าจะมีการตายขึ้นหรือไม่มากกว่า บางครั้งศาลเผชิญกับปัญหาการตีความว่าความผิดนั้น ๆ จะต้อง มีเจตนาร้ายหรือไม่ ก็อาจดูได้จากว่าความผิดนั้นเป็นความผิดในตัวเองหรือความผิดเพราะกฎหมายห้าม ถ้าเป็นความผิดในตัวเองก็ต้องมีเจตนาร้ายจึงจะเป็นผิด ถ้าเป็นความผิดเพราะกฎหมายห้าม แม้จะไม่มีเจตนาร้ายก็เป็นความผิดได้ เนื่องจากความยากลำบากในการแยกความผิดประเภทนี้ จึงมีผู้เสนอแนะให้ยกเลิกการแยกประเภทความผิดนี้เสีย

กำเนิดความผิดทางอาญาของคอมมอนลอว์

โดยหลักกว้าง ๆ กฎหมายอาญากำเนิดมาจากเหตุผล ความสำนึก จรรยาบรรณ ธรรมเนียมปฏิบัติ จารีตประเพณี ศีลธรรม สำหรับกฎหมายอาญาของสหรัฐอเมริกามีแหล่งกำเนิดจากคอมมอนลอว์ของอังกฤษ คอมมอนลอว์ในที่นี้คือกฎหมายที่ใช้ปรับกับความสัมพันธ์ของมนุษย์ทั้งหมดและผลประโยชน์ของสังคม กฎหมายอาญาจึงเป็นเพียงส่วนหนึ่งของคอมมอนลอว์ทั้งหมดนั่นเอง คอมมอนลอว์เป็นระบบกฎหมายที่มีอำนาจบังคับบัญชา โดยมีข้อเท็จจริงว่ามันมีอยู่เช่นนั้น และเป็นที่ยอมรับกันว่าเป็นกฎหมายแต่ครั้งบรรพกาล ไม่ใช่กฎหมายที่มีอำนาจบังคับบัญชาโดยบทบัญญัติของฝ่ายนิติบัญญัติ กฎหมายเหล่านี้ได้สืบทอดต่อมาและเห็นได้จากคำพิพากษาของศาลที่นำกฎหมายมาปรับใช้คดีเกิดขึ้น คอมมอนลอว์เป็นกฎหมายที่ไม่ได้บัญญัติไว้เป็นลายลักษณ์อักษร แต่อาจมีหลักฐานเป็นลายลักษณ์อักษร คำพิพากษาของศาลที่ประกาศหลักกฎหมาย และนำไปใช้ปรับกับคดีหนึ่ง ๆ นั้น เมื่อนำไปเขียนแล้วพิมพ์ออกมาเป็นรายงานนั้น รายงานที่เขียนเป็นลายลักษณ์อักษรนั้นไม่ใช่กฎหมาย รายงานนั้นเป็นเพียงหลักฐานของกฎหมายเท่านั้น

สำหรับกฎหมายอาญาที่เป็นบทบัญญัติความผิดเฉพาะจะขอพูดถึงกฎหมายเกี่ยวกับการทำแท้ง (abortion) เพราะกฎหมายเกี่ยวกับการทำแท้งของสหรัฐอเมริกานั้นนับว่าก้าวไปไกลมาก

ตามคอมมอนลอว์ การทำแท้งคือการทำให้ทารกในครรภ์มารดาที่เคลื่อนไหวได้คลอตก่อนกำหนด การทำให้คลอตก่อนกำหนดนี้แม้จะเป็นความยินยอมของมารดาเองก็ยังคงเป็นความผิดขั้นมิสตีมีเนอร์ เว้นแต่เป็นการจำเป็นเพื่อรักษาชีวิตของมารดาไว้

ตามกฎหมายลักษณะมรดก ทารกที่อยู่ในมดลูกของมารดาแม้จะยังไม่เคลื่อนไหวก็ตาม ก็ถือว่าเป็นบุคคลที่มีสิทธิจะได้รับมรดก แต่ตามกฎหมายอาญาลูกอ่อนที่อยู่ในมดลูก (fetus) ไม่ถือว่าเป็นบุคคลจนกว่าจะเคลื่อนไหว การที่หญิงตั้งครรภ์จนกระทั่งคลอดออกมาเป็นทารกนั้น อาจแบ่งเป็น 2 ชั้น คือชั้นที่หนึ่งนั้นเริ่มนับตั้งแต่ทารกนั้นปฏิสนธิ (conception) จนถึงสัปดาห์ที่ 8 ซึ่งถือว่าทารกนั้นยังไม่มีเคลื่อนไหว เมื่อเริ่มเดือนที่ 3 จนกระทั่งทารกนั้นจะคลอดถือว่าทารกนั้นเคลื่อนไหวได้ (quicken)

ตามคอมมอนลอว์ หญิงใดก็ตามที่รับประทานยาหรือใช้เครื่องมือทำให้ทารกในครรภ์ที่ยังไม่เคลื่อนไหวคลอดก่อนกำหนดนั้นไม่มีความผิดทางอาญา หลังจากที่ทารกในครรภ์เคลื่อนไหวแล้ว การทำให้ทารกในครรภ์คลอดออกก่อนกำหนดเป็นความผิดตามคอมมอนลอว์ชั้นมิสดีมีเนอร์ แต่ก็มีกรณีพระราชบัญญัติให้ลงโทษการทำให้ทารกที่ยังไม่เคลื่อนไหวคลอดก่อนกำหนด พร้อมกับกำหนดความผิดฐานทำให้แท้งลูกนี้เป็นความผิดชั้นเฟลโลนีซึ่งทำให้ต้องรับโทษหนักขึ้น มลรัฐต่าง ๆ ในสหรัฐอเมริกาได้รับเอาหลักกฎหมายนี้ไว้ด้วย

กฎหมายลายลักษณ์อักษรที่กำหนดความผิดฐานทำแท้งมักจะบัญญัติข้อยกเว้นไว้ว่า ถ้าหากเป็นการกระทำเพื่อช่วยรักษาชีวิตของมารดาไว้ การทำให้ทารกคลอดก่อนกำหนดก็ไม่เป็นความผิด ในกรณีที่กฎหมายลายลักษณ์อักษรไม่ได้กำหนดข้อยกเว้นนี้ ก็ต้องตีความตามคอมมอนลอว์ การฟ้องคดีฐานทำให้แท้งลูกนี้เป็นหน้าที่ของฝ่ายอัยการที่จะต้องพิสูจน์ว่าการทำแท้งนั้นไม่ได้ทำเพื่อช่วยรักษาชีวิตของมารดาเลย การกระทำความผิดฐานนี้ต้องมีเจตนาเช่นเดียวกับความผิดอื่น ดังนั้น การทำให้ทารกคลอดก่อนกำหนดโดยอุบัติเหตุจึงไม่มีความผิด

ใน Model Penal Code ได้ขยายเหตุยกเว้นความผิดสำหรับการทำให้ทารกคลอดก่อนกำหนดกว้างขวางออกไปมาก คือ การทำแท้งเพื่อรักษาสุขภาพจิตของมารดา หรือเพื่อรักษาสุขภาพทางกายของมารดา การอนุญาตให้ทำแท้งทารกที่คิดว่าเมื่อคลอดออกมาแล้วจะเป็นคนพิการอย่างมาก นอกจากนี้ยังอนุญาตให้ทำแท้งหญิงที่ตั้งครรภ์เนื่องจากการถูกข่มขืนกระทำชำเรา

เมื่อกฎหมายเกี่ยวกับการทำแท้งกำหนดการกระทำอันเป็นความผิดไว้ดังนี้ โดยมีข้อยกเว้นความผิดไว้อย่างจำกัด ทำให้เกิดการลักลอบทำแท้งจนเป็นเหตุให้หญิงต้องเสียชีวิต ซึ่งการทำแท้งอาจเกิดจากมูลเหตุหลายประการออกไปจากกฎหมายกำหนดไว้ เช่นการตั้งครรภ์จากการลักลอบได้เสียกันของเด็กวัยรุ่น หญิงโสเภณีที่ไม่ต้องการบุตร หรือฐานะของคู่สมรสที่ไม่พร้อมจะมีบุตร ความผิดพลาดของการคุมกำเนิดไม่ดี เหตุต่างๆ ที่กล่าวมานี้ อาจเป็นสาเหตุที่ทำให้หญิงทำแท้งโดยตนเองหรือยินยอมให้ผู้อื่นทำแท้งให้ตนเองได้ทั้งสิ้น

จึงทำให้เกิดความคิดเห็นใหม่ว่าเป็นการสมควรหรือไม่ที่ทำให้การทำแท้งนั้นเป็นการชอบด้วยกฎหมายโดยไม่คำนึงว่าการทำแท้งนั้นเนื่องมาจากมูลเหตุจูงใจอย่างไร กล่าวอีกนัยหนึ่งคือ ควรจะปล่อยให้หญิงทำแท้งได้โดยเสรีไม่เป็นการผิดต่อกฎหมายอีกต่อไป

ฝ่ายที่เห็นว่าควรปล่อยให้การทำแท้งเป็นไปโดยเสรีก็เพราะ

1) การที่รัฐห้ามมิให้ทำแท้งก็เนื่องจากเกรงว่าจะเกิดอันตรายแก่สุขภาพของหญิง แต่ปัจจุบันนี้วิธีการทำแท้งสมัยใหม่ ไม่มีอันตรายเหมือนแต่ก่อนแล้ว

2) กฎหมายที่ห้ามการทำแท้งเป็นกฎหมายที่เข้าไปยุ่งเกี่ยวกับสิทธิและเสรีภาพของร่างกายของหญิง

3) กฎหมายห้ามการทำแท้งเป็นอันตรายต่ออาชีพของแพทย์ เพราะกฎหมายเข้ายุ่งเกี่ยวกับความสัมพันธ์ระหว่างแพทย์กับคนไข้ อันเป็นเรื่องส่วนตัวของบุคคลทั้งสอง นอกจากนี้ยังเป็นการทำให้แพทย์ไม่อาจทำหน้าที่ตามที่เห็นควร

4) การที่กฎหมายยกเว้นความผิดเกี่ยวกับการทำแท้งเฉพาะบางกรณี เช่น จะทำแท้งได้เฉพาะเมื่อจำเป็นเพื่อรักษาชีวิตของมารดาไว้ เป็นการยากที่จะวินิจฉัยได้ว่า แก่ไหนเพียงไร จึงจะถือเป็นการจำเป็นเพื่อช่วยชีวิตมารดาของทารกไว้ ทำให้นายแพทย์หลีกเลี่ยงการทำแท้ง เพราะไม่แน่ใจว่าการทำแท้งของตนจะเข้าข้อยกเว้นความผิดกฎหมายซึ่งเป็นการเสี่ยงต่อการถูกลงโทษอย่างมาก

5) กฎหมายห้ามการทำแท้งทำให้เกิดปัญหาเด็กที่บิดามารดาไม่ปรารถนา เด็กมักจะได้รับความรักที่ทรามทางจิตใจอย่างมากและเป็นปัญหาสังคมอย่างมากเมื่อเด็กนั้นเจริญเติบโต

6) การทำให้การทำแท้งถูกต้องตามกฎหมายเป็นการป้องกันมิให้เกิดความปวดร้าวแก่หญิงหรือครอบครัวของหญิง เช่น หญิงตั้งครรภ์โดยถูกข่มขืน แต่หญิงไม่ได้ร้องทุกข์ต่อเจ้าพนักงานไว้ก่อน

7) มักจะมีการละเลยกฎหมายเกี่ยวกับการทำแท้งอยู่เสมอซึ่งก่อให้เกิดความไม่เคารพยำเกรงต่อกฎหมาย

8) กฎหมายที่ห้ามการทำแท้งมีผลเท่ากับเป็นการบังคับให้หญิงหันไปหาหมอเถื่อน ทำให้หญิงได้รับอันตรายแก่กายและจิตใจอย่างมาก บางกรณีถึงตายได้

9) กฎหมายห้ามการทำแท้งก่อนไม่เกิดความเป็นธรรมแก่คนจน เพราะไม่อาจทำแท้งได้โดยชอบด้วยกฎหมายและด้วยความปลอดภัย

ในที่สุดในปี ค.ศ. 1973 ศาลสูงสหรัฐได้ชี้ขาดว่ากฎหมายของมลรัฐต่าง ๆ ที่กำหนด

ให้มีการทำให้แท้งโดยชอบด้วยกฎหมายเฉพาะเพื่อรักษาชีวิตของมารดาเป็นกฎหมายที่ขัดต่อรัฐธรรมนูญของสหรัฐ ซึ่งมีผลให้กฎหมายนั้นเป็นโมฆะ ทั้งนี้ศาลได้พิพากษาชี้ขาดในคดีระหว่าง Roe v. Wade⁽¹⁾ ศาลสูงสหรัฐวินิจฉัยชี้ขาดว่ารัฐธรรมนูญที่กษัตริย์กำหนดให้การทำแท้งโดยชอบด้วยกฎหมาย เฉพาะเมื่อเป็นการจำเป็นเพื่อช่วยชีวิตของมารดาไว้เท่านั้น เป็นรัฐบัญญัติที่ขัดกับรัฐธรรมนูญ จึงเป็นโมฆะ นอกจากนี้ศาลยังได้วินิจฉัยชี้ขาดทำนองเดียวกัน อีกคดีหนึ่ง คือคดีระหว่าง Doe v. Bolton ซึ่งเป็นคดีของมลรัฐจอร์เจีย เกี่ยวกับรัฐบัญญัติที่กำหนดให้ทำแท้งโดยชอบด้วยกฎหมาย (1) เมื่อเป็นการจำเป็นเพื่อสุขภาพของหญิง (2) เพื่อป้องกันมิให้เด็กที่มีร่างกายพิการกำเนิดมา (3) เป็นการทำให้แท้งเมื่อเด็กนั้นกำเนิดขึ้นเพราะหญิงถูกข่มขืน การที่ศาลสูงสหรัฐวินิจฉัยว่ากฎหมายที่มีบทอนุญาตให้ทำแท้งโดยชอบด้วยกฎหมายอย่างจำกัดเป็นโมฆะเช่นนี้ย่อมหมายความว่าความโดยปริยายว่ารัฐบัญญัติใดก็ตามที่มีข้อความทำนองเดียวกันย่อมเป็นโมฆะไปด้วย

เนื่องจากคดี Roe v. Wade นับว่ามีความสำคัญอย่างมากในส่วนที่เกี่ยวกับการทำแท้ง จึงสมควรที่จะศึกษาคำพิพากษานี้ ซึ่งในคดีนี้ผู้พิพากษาศาลสูง Harry A. Blackmun เป็นผู้เขียนคำพิพากษาโดยมีผู้พิพากษาอื่นเห็นด้วยอีก 6 นาย มีผู้พิพากษาศาลสูง 2 นาย มีความเห็นแย้ง

ในคำพิพากษานี้เองมีความเห็นว่าเมื่อได้ตรวจสอบดูแนวบรรทัดฐานคอมมอนลอว์แล้ว ก่อให้เกิดความแคลงใจว่า คอมมอนลอว์เคยกำหนดโทษการทำแท้งทารกในครรภ์มารดาที่เคลื่อนไหวได้แล้วหรืออย่างไร

เมื่อสมัยที่สหรัฐอเมริกาได้เริ่มมีรัฐธรรมนูญใช้บังคับได้ และในช่วงศตวรรษที่ 18 สหรัฐอเมริกามีกฎหมายอนุญาตให้หญิงทำแท้งได้โดยเสรีมากกว่าในปัจจุบันนี้ โดยเฉพาะเมื่อเป็นการทำแท้งในขณะที่ยังไม่ตั้งครรภ์

มีเหตุผลอยู่ 3 ประการที่เห็นควรให้ห้ามการทำแท้ง คือ

1) กล่าวกันว่ากฎหมายห้ามการทำแท้งเป็นผลของความหวังใจของสังคมสมัยพระนางเจ้าวิกตอเรียที่ไม่ประสงค์ให้มีการลักลอบประพฤติดังผิดทางเพศ

2) ในสมัยที่มีการตรากฎหมายห้ามการทำแท้งนั้น วิธีการทำแท้งเป็นอันตรายต่อหญิงอย่างยิ่ง ก่อนที่มีการวิวัฒนาการการฆ่าเชื้อโรค ข้อความข้างต้นนี้ นับว่าเป็นความจริงอย่างยิ่ง วิธีการฆ่าเชื้อโรคที่ได้จากการค้นพบพลาสติกหรือลิสเตอร์ในปี ค.ศ. 1867 เป็นที่ยอมรับและนำมาใช้ในประมาณปี ค.ศ. 1900 ถึงกระนั้นก็ตาม จำนวนอัตราการตายของทารก

---

(1) 410 U.S. 113, 93 S. Ct. 705, 35 L. Ed. 2d. 147 (1973)

แรกเกิดยังนับว่าสูงอยู่มาก วิธีการทำแท้งก็ยังไม่ปลอดภัยเหมือนที่เป็นอยู่ในปัจจุบัน ดังนั้นจึงเป็นข้อสนับสนุนการที่รัฐตรากฎหมายห้ามมิให้ทำแท้งก็เพื่อป้องกันมิให้หญิงทำแท้งอันเป็นอันตรายต่อชีวิตของหญิง แต่เทคนิคทางการแพทย์ในปัจจุบันซึ่งนับว่าเจริญก้าวหน้าอย่างมากได้เปลี่ยนแปลงสถานการณ์เช่นนี้แล้ว

โจทก์ฎีกาและผู้ให้ความรู้แก่ศาลได้อ้างถึงข้อมูลที่แสดงให้เห็นว่าการทำแท้งในระยะเริ่มตั้งครรภ์ 3 เดือนแรก นับว่ามีความปลอดภัยอย่างมาก แม้จะมีไข้ว่าไม่มีอันตรายเสียเลย สถิติการตายของหญิงที่ทำแท้งโดยชอบด้วยกฎหมายมีจำนวนเท่ากับการตายของหญิงที่คลอดบุตรตามปกติ ดังนั้น ข้ออ้างของรัฐที่ห้ามมิให้หญิงทำแท้งเนื่องจากเกรงว่าจะเป็นอันตรายต่อชีวิตของหญิงจึงฟังไม่ขึ้น แต่ทั้งนี้รัฐยังมีหน้าที่ที่จะต้องควบคุมการทำแท้งให้เป็นไปด้วยความปลอดภัยมากที่สุด

3) รัฐมีส่วนเกี่ยวข้องในการป้องกันชีวิตของทารกที่ยังไม่ได้กำเนิด ข้ออ้างนี้ตั้งอยู่บนรากฐานว่าชีวิตของคนเริ่มมีอยู่ตั้งแต่เมื่อทารกนั้นปฏิสนธิในครรภ์ของมารดา แต่มีบุคคลหลายฝ่ายได้โต้แย้งกฎหมายห้ามการทำแท้งตราขึ้นมาเพื่อป้องกันหญิงมากกว่าทารกในครรภ์มารดา

เมื่อได้อ้างถึงเหตุผลของการที่รัฐจำเป็นต้องตรากฎหมายเพื่อห้ามการทำแท้งและข้อโต้แย้งแล้ว ศาลก็ได้กล่าวถึงเรื่องสิทธิส่วนตัว (Right of Privacy) ว่า ถึงแม้รัฐธรรมนูญจะไม่ได้กล่าวถึงสิทธิส่วนตัวไว้โดยตรงก็ตาม แต่ศาลก็ยอมรับว่าสิทธิเช่นนี้มีอยู่ตามรัฐธรรมนูญ สิทธิส่วนตัวนี้เป็นสิทธิขั้นมูลฐานอย่างหนึ่งตามรัฐธรรมนูญ

สิทธิส่วนตัวขยายไปครอบคลุมถึงเรื่องการสมรส การสืบพันธุ์ การคุมกำเนิด ความสัมพันธ์ในครอบครัว การเลี้ยงดูบุตรหลาน ฯลฯ

สิทธิส่วนนี้กว้างขวางรวมถึงการตัดสินใจของหญิงที่ทำแท้งหรือไม่

โจทก์ฎีกาโต้แย้งว่าสิทธิของหญิงในการทำแท้งมีลักษณะเป็นสิทธิเด็ดขาดของหญิงที่จะทำแท้งเมื่อใด ด้วยวิธีการอย่างไร และด้วยเหตุผลใด ๆ ก็ได้ ข้อนี้ศาลไม่เห็นด้วย เพราะศาลเห็นว่ารัฐยังมีหน้าที่ที่จะต้องดำเนินการเพื่อให้ประชาชนมีสุขภาพอนามัยที่ดี รัฐมีหน้าที่กำหนดมาตรฐานทางการแพทย์ และคุ้มครองชีวิตที่จะกำเนิดขึ้นมาใหม่

ด้วยเหตุต่าง ๆ ที่กล่าวมานับว่ามีน้ำหนักมากพอสมควรที่รัฐจะกำหนดคกฏเกณฑ์เกี่ยวกับการทำแท้ง ดังนั้น จึงไม่อาจกล่าวได้ว่าสิทธิในการทำแท้งมีลักษณะเด็ดขาด ด้วยเหตุนี้ศาลจึงชี้ขาดว่าสิทธิส่วนตัวรวมถึงสิทธิในการตัดสินใจการทำแท้ง แต่สิทธินี้มีไว้จะปราศจากเงื่อนไขเสียทีเดียว ศาลให้คำวินิจฉัยถึงหน้าที่ของรัฐด้วย

กล่าวโดยสรุป ศาลได้ชี้ขาดว่า

1. รัฐบัญญัติการทำแท้งของมลรัฐต่าง ๆ ที่มีแบบอย่างเช่นเดียวกับรัฐบัญญัติการทำแท้งของมลรัฐเท็กซัสที่ให้ทำแท้งโดยชอบด้วยกฎหมายได้เฉพาะ เพื่อเป็นการรักษาไว้ซึ่งชีวิตของหญิง หรือรัฐบัญญัติห้ามการทำแท้งโดยไม่คำนึงถึงระยะการทำแท้งเป็นการขัดต่อบทบัญญัติเพิ่มเติมฉบับที่ 14 ของรัฐธรรมนูญ

การตั้งครรภ์ก่อนครบกำหนด 3 เดือน การตัดสินใจการทำแท้ง และการทำแท้งเป็นหน้าที่ของแพทย์ผู้ดูแลหญิงนั้น

รัฐมีอำนาจกำหนดวิธีการทำแท้ง เมื่อการตั้งครรภ์เกินกว่า 3 เดือนแล้ว เพื่อประโยชน์ต่อสุขภาพของหญิงนั้น

เมื่อทารกในครรภ์มารดามีระยะถึงขนาดที่อาจอยู่รอดได้ถ้าหากคลอดออกมาแล้ว รัฐมีอำนาจควบคุมการทำแท้งและห้ามการทำแท้งนั้นก็ได้ เว้นแต่การทำแท้งนั้นตามความเห็นของแพทย์เป็นการจำเป็นแก่การรักษาไว้ซึ่งชีวิตหรือสุขภาพของมารดา

การวินิจฉัยว่าหญิงนั้นควรทำแท้งหรือไม่เป็นหน้าที่ของแพทย์ที่ได้รับอนุญาตให้ประกอบโรคศิลป์ รัฐอาจห้ามมิให้บุคคลอื่นซึ่งไม่ใช่แพทย์เป็นผู้ทำแท้งแก่หญิง.

บทที่ 9 กฎหมายรัฐธรรมนูญ

1. โครงสร้างของรัฐธรรมนูญ

รัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาแบ่งออกเป็นส่วนสำคัญๆ ได้ 7 ส่วน หรือ 7 หมวดด้วยกัน

หมวดที่ 1 ในหมวดที่ 1 ของรัฐธรรมนูญนี้ได้กำหนดโครงสร้างและหน้าที่ของรัฐสภา โดยให้หน้าที่ทางนิติบัญญัติอยู่กับรัฐสภาซึ่งประกอบวุฒิสภา (Senate) และสภาผู้แทนราษฎร (House of Representatives) มาตรา 2 ถึงมาตรา 7 เป็นการกำหนดจำนวนผู้แทนในแต่ละสภา คุณสมบัติของผู้จะเป็นผู้แทน การเลือกสมาชิกรัฐสภากระบวนการที่ใช้ในการตรารัฐธรรมนูญ วิธีการพิจารณาเอาเจ้าหน้าที่ของรัฐให้พ้นจากตำแหน่ง (impeachment)

มาตรา 8 เป็นการกำหนดอำนาจหน้าที่ของรัฐสภาในส่วนที่เกี่ยวกับกิจการภายในและภายนอกประเทศ ส่วนมาตรา 9 และมาตรา 10 เป็นบทจำกัดอำนาจบางอย่างของรัฐสภาและมลรัฐต่างๆ

หมวดที่ 2 ในหมวดที่สองนี้เป็นการจัดตั้งองค์กรฝ่ายบริหาร โดยกำหนดให้อำนาจฝ่ายบริหารอยู่กับประธานาธิบดี คุณสมบัติของผู้ที่จะเป็นประธานาธิบดี และรองประธานาธิบดี วิธีการเลือกตั้ง การสาบานตนเข้ารับตำแหน่งวิธีการและข้อหาอันเป็นมูลฐานที่จะให้ประธานาธิบดีพ้นจากตำแหน่ง

หมวดที่ 3 ในหมวดที่สาม กำหนดอำนาจตุลาการให้อยู่กับศาลสูงแห่งสหรัฐ (Supreme Court) และศาลล่างอื่นๆ ตามที่รัฐสภาเห็นสมควรจัดตั้งขึ้น การกำหนดอำนาจของฝ่ายตุลาการและเขตอำนาจชั้นต้น (original jurisdiction) และเขตอำนาจชั้นอุทธรณ์และฎีกาของศาลสูง

หมวดที่ 4 ในหมวดที่สี่ กำหนดถึงความสัมพันธ์ของมลรัฐต่างๆ ที่พึงมีต่อกันและความสัมพันธ์ระหว่างมลรัฐทั้งหลายกับสหรัฐ การยอมรับบังคับกับวิทยาศาสตร์ที่บุคคลได้มา โดยกฎหมายระหว่างมลรัฐ (full faith and credit) การให้เอกสิทธิ์ (privileges) และความคุ้มครอง (immunities) และพลเมืองของมลรัฐอื่น และการส่งผู้ร้ายข้ามแดนระหว่างมลรัฐต่างๆ

ในหมวดนี้มีบทบัญญัติว่าด้วยการรับมลรัฐใหม่เข้ามารวมอยู่สหรัฐด้วย การให้อำนาจแก่รัฐสถาปปกครองดินแดนอื่นที่เป็นของสหรัฐอเมริกา การที่สหรัฐจะต้องเป็นผู้ดูแลว่าทุกมลรัฐต้องมีการปกครองแบบสาธารณรัฐ การคุ้มครองมลรัฐต่างๆ ให้ปลอดภัยจากการรุกรานภายนอก และการที่รัฐบาลกลางจะช่วยเหลื่อมลรัฐต่างๆ ในการระงับความไม่สงบเรียบร้อยภายในแต่ละมลรัฐ

หมวดที่ 5 ในหมวดนี้ว่าด้วยการแก้ไขรัฐธรรมนูญ ถ้าหากสมาชิกจำนวน 2 ใน 3 ของสภาทั้งสองเห็นเป็นการสมควรอาจเสนอให้มีการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญได้ หรือสภานิติบัญญัติของ 2 ใน 3 ของมลรัฐทั้งหมดเสนอให้มีการจัดตั้งสภาร่างรัฐธรรมนูญแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญรวมทั้งวิธีการดำเนินการแก้ไขเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ

หมวดที่ 6 ในหมวดนี้ว่าด้วยศักดิ์สูงสุดของกฎหมาย (Supremacy clause) ซึ่งกำหนดให้รัฐธรรมนูญ กฎหมาย และสนธิสัญญาของสหรัฐเป็นกฎหมายสูงสุดในแผ่นดินและผู้พิพากษาทั้งหลายในมลรัฐต่างๆ จะต้องปฏิบัติตามโดยไม่ต้องคำนึงถึงว่ากฎหมายรัฐธรรมนูญและกฎหมายอื่นภายในมลรัฐจะกำหนดไว้ในทางตรงกันข้ามหรือไม่ก็ตาม ในหมวดนี้กำหนดต่อไปว่าฝ่ายนิติบัญญัติ ฝ่ายบริหาร และเจ้าหน้าที่ฝ่ายตุลาการของสหรัฐก็ดี หรือของมลรัฐต่างๆ ก็ดี ต้องสาบานตนในการรับตำแหน่งจะต้องสนับสนุนรัฐธรรมนูญนี้

หมวดที่ 7 หมวดที่เจ็ดเป็นหมวดสุดท้าย มีความสำคัญทางประวัติศาสตร์เท่านั้น เพราะเกี่ยวกับการให้สัตยาบันรัฐธรรมนูญซึ่งเสร็จสิ้นตั้งแต่ปี ค.ศ. 1789 แล้ว

2. การแบ่งแยกอำนาจ

เมื่อดูจากโครงสร้างของรัฐธรรมนูญของสหรัฐอเมริกาแล้วจะเห็นได้ว่ารัฐธรรมนูญของประเทศสหรัฐอเมริกาได้แบ่งแยกอำนาจอธิปไตยออกเป็นสามส่วนด้วย คือ อำนาจฝ่ายบริหาร อำนาจฝ่ายนิติบัญญัติ และอำนาจฝ่ายตุลาการ อำนาจของแต่ละฝ่ายนี้มีองค์กรที่แตกต่างกัน 3 องค์กรด้วยกันเป็นผู้ใช้อำนาจ ทั้งนี้ เพื่อป้องกันมิให้องค์กรหนึ่งๆ ใช้อำนาจถึงสองฝ่ายขึ้นไปควบคุมอำนาจอีกฝ่ายหนึ่งอันจะนำไปสู่การปกครองแบบเผด็จการ การที่แบ่งแยกอำนาจอธิปไตยโดยมีองค์กรแตกต่างกันเป็นผู้ใช้อำนาจนี้เรียกกันว่าหลักการแบ่งแยกอำนาจ (Separation of Power) แต่ทั้งนี้มิได้หมายความว่าองค์กรที่ใช้อำนาจทั้งสามนี้จะเป็นอิสระแก่กันโดยสิ้นเชิง ในรัฐธรรมนูญมีบทบัญญัติกำหนดให้อำนาจฝ่ายหนึ่งมีสิทธิตรวจสอบและถ่วงดุลการใช้อำนาจอีกฝ่ายหนึ่ง (check and balance) แต่ทั้งนี้เป็นไปอย่างจำกัดเท่านั้น เช่น 1) ประธานาธิบดีมีสิทธิยับยั้ง (Veto) รับบัญญัติของรัฐสภา 2) รัฐสภามีสิทธิจะ

ผ่านร่างรัฐบัญญัติแม้ประธานาธิบดีจะยับยั้งไว้แล้วก็ตามถ้าหากมีคะแนนมากพอ 3) ประธานาธิบดีมีอำนาจแต่งตั้งผู้พิพากษาศาลสูงสหรัฐ ทั้งนี้โดยการยืนยันของวุฒิสภาเป็นต้น

การที่กล่าวว่ามี การแบ่งแยกอำนาจนี้ หมายความว่าต่อไปอีกว่าอำนาจของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งทั้งหมด หรืออำนาจที่มีลักษณะเฉพาะของฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งจะต้องไม่ได้มอบให้อีกฝ่ายหนึ่งหรือให้อีกฝ่ายหนึ่งควบคุมไว้ อำนาจอะไรบางอย่างที่เป็นลักษณะเฉพาะของอำนาจฝ่ายใดฝ่ายหนึ่งนั้นไม่ได้มีการขีดเส้นแยกไว้อย่างชัดเจนนัก จึงต้องดูว่าหน้าที่นั้น ๆ ควรเป็นอำนาจในตัวเองของอำนาจฝ่ายนั้นหรือไม่ ทั้งนี้ มีข้อสังเกตว่าอำนาจฝ่ายหนึ่งอาจมีการมอบอำนาจให้อีกฝ่ายหนึ่งได้ โดยมีเงื่อนไข จะต้องมีการกำหนดมาตรฐานที่สอดคล้องเหตุผล เพื่อให้อีกฝ่ายหนึ่งใช้อำนาจนั้น เช่นการที่ฝ่ายนิติบัญญัติมอบอำนาจให้ฝ่ายบริหารใช้อำนาจตามพระราชบัญญัติเพื่อการประชาสัมพันธ์ รัฐสภาจะต้องกำหนดมาตรฐานว่าการใช้อำนาจเช่นนี้จะเพื่อประโยชน์สาธารณะ ความสะดวกสบาย และความจำเป็นอะไรบางอย่างเป็นต้น การกำหนดมาตรฐานการใช้อำนาจนี้จะเข้มงวดมาก ถ้าหากการมอบอำนาจมีทางที่จะกระทบกระทั่งถึงสิทธิส่วนบุคคลตามที่กำหนดไว้ในบทบัญญัติรับรองสิทธิเสรีภาพของประชาชน (Bills of Rights) เช่น เสรีภาพในการปราศรัย เสรีภาพในการนับถือศาสนา เป็นต้น ถ้าหากมาตรฐานที่กำหนดไว้มีลักษณะคลุมเครือแล้ว ศาลมักจะพิจารณาการมอบอำนาจเช่นนี้ใช้ไม่ได้

3. การรวมตัวกันเป็นสหภาพสาธารณรัฐ

เพื่อให้เข้าใจถึงการปกครองแบบสหพันธรัฐซึ่งมีรัฐบาลปกครองถึงสองรัฐบาล รัฐบาลในมลรัฐหนึ่ง ๆ ในสหรัฐอเมริกา นั้น เราจำเป็นต้องทบทวนเหตุการณ์ที่จะนำไปสู่การยอมรับเอารัฐธรรมนูญฉบับนั้น ก่อนปี ค.ศ. 1789 มลรัฐต่าง ๆ ยังคงมีอำนาจอธิปไตยเป็นของตนเอง มีการปกครองเป็นอิสระแก่กัน เมื่อมีปฏิญญาสมาพันธรัฐ (Article of Confederation) ในปี ค.ศ. 1781 นั้น มลรัฐทั้งหลายก็ยังมีอำนาจอธิปไตยเป็นของตนเองและเป็นอิสระแก่กันตามเดิม แต่การที่จะจัดการปกครองแบบสหพันธรัฐนั้น มลรัฐต่าง ๆ จำเป็นต้องสละอำนาจอธิปไตยบางส่วนให้แก่รัฐบาลกลาง

การปกครองแบบสหพันธรัฐที่สหรัฐอเมริกานำมาใช้ นั้น ไม่เคยมีแบบอย่างมาก่อนเลย ดังนั้น จึงเป็นเรื่องที่จะต้องคอยกำหนดสภาพที่แท้จริงของสหภาพและความสัมพันธ์ระหว่างรัฐบาลกลางกับมลรัฐต่าง ๆ ความเข้าใจขั้นแรกก็คือรัฐบาลกลางเป็นรัฐบาลที่ได้รับ

มอบอำนาจตามกำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญเท่านั้น อำนาจใดก็ตามที่ไม่ได้มอบให้แก่รัฐบาลกลางโดยแข็งข้อก็ยังคงอยู่กับมลรัฐและประชาชน มลรัฐใดก็ตามที่เข้ามาอยู่กับสหภาพและยอมมอบอำนาจส่วนหนึ่งกับรัฐบาลกลางแล้ว ความสัมพันธ์เช่นนี้จะดำรงต่อไปอย่างถาวร เคยมีปัญหาว่ามลรัฐหนึ่งมลรัฐใดจะแยกตัวออกจากสหภาพได้หรือไม่ ประเด็นนี้มีการพิสูจนแล้วในสงครามกลางเมือง (Civil War) ของสหรัฐแล้วว่าสหภาพแห่งประเทศสหรัฐอเมริกาไม่อาจทำลายได้

4. อำนาจที่มอบให้กับรัฐบาลกลาง

การจำแนกอำนาจที่มอบให้กับรัฐบาลกลางส่วนใหญ่ปรากฏในหมวดที่หนึ่ง มาตรา 8 ของรัฐธรรมนูญแห่งสหรัฐอเมริกา อำนาจสำคัญ ๆ มีดังนี้

1. อำนาจการจัดเก็บภาษีไม่ว่าจะเป็นภาษีรัชฎากร ภาษีศุลกากร

อำนาจการจัดเก็บภาษีนับว่ามีความสำคัญต่อรัฐบาลที่มีความสำคัญต่อรัฐบาลที่มีความเข้มแข็งอย่างยิ่ง เพราะถ้าปราศจากรายได้แล้วรัฐบาลก็ดำรงอยู่ไม่ได้ ข้อบกพร่องที่สำคัญของรัฐบาลที่จัดตั้งขึ้นตามปฏิญญาสมาพันธรัฐก็คือการขาดอำนาจทางการเงิน

2. อำนาจการกู้ยืมเงินโดยอาศัยเครดิตของรัฐบาลสหรัฐ อำนาจการกู้ยืมเงินนี้นับว่ามีความสำคัญรองลงมาจากการจัดเก็บภาษี เพราะบางครั้งเงินภาษีที่ได้มานั้นไม่เพียงพอสำหรับการบริหารประเทศ

3. อำนาจในการควบคุมการค้าระหว่างมลรัฐและการค้าระหว่างประเทศ

อำนาจการควบคุมการค้าระหว่างมลรัฐและการค้าระหว่างประเทศนี้เป็นอำนาจที่นับว่ามีความสำคัญที่สุดในจำนวนอำนาจที่มอบให้กับรัฐบาลกลาง ทั้งนี้เพราะศาลสูงได้ตีความเกี่ยวกับอำนาจนี้เป็นจำนวนมาก โดยศาลเห็นว่ากิจกรรมใดถ้ามีคุณลักษณะเป็นเรื่องระหว่างมลรัฐหรือเป็นเรื่องของมลรัฐโดยแท้ก็ตาม แต่มีผลกระทบต่อการค้าอันเกี่ยวเนื่องกันของมลรัฐไม่ว่าจะมีผลกระทบโดยตรงหรือทางอ้อมล้วนแต่อยู่ในอำนาจการควบคุมของรัฐสภาทั้งสิ้น รัฐสภาใช้อำนาจนี้ในการวางระเบียบมาตรฐานความปลอดภัยของการขนส่งและการอุตสาหกรรม ตราบัญญัติแรงงาน การจำกัดผลผลิตทางเกษตรกรรม การตรากฎหมายห้ามการผูกขาดทางการค้าและรัฐบัญญัติว่าด้วยสิทธิของพลเมือง นอกจากนี้ยังมีการบัญญัติกฎหมายว่าด้วยความผิดต่ออำนาจการควบคุมการค้าระหว่างรัฐ เช่น รัฐบัญญัติแมนน์ (Mann Act) ซึ่งบัญญัติว่าการรับขนหญิงข้ามเขตแดนระหว่างมลรัฐเพื่อวัตถุประสงค์อันมิชอบด้วยศีลธรรมเป็นความผิดต่อรัฐบาลสหรัฐ รัฐบัญญัติการลักขโมยรถยนต์แห่งชาติ (National Motor Vehicle Theft Act) ซึ่งบัญญัติว่าเป็นความผิดในการรับขนรถยนต์ที่ถูกลักขโมย

ในการค้าระหว่างรัฐ รัฐบัญญัติการลักคนเพื่อเรียกค่าไถ่ของรัฐบาลกลาง (Federal Kidnapping Act) ซึ่งบัญญัติลงโทษบุคคลที่ลักคนไปเพื่อเรียกค่าไถ่และนำคนที่ถูกลักพาตัวนั้นข้ามเขตรัฐ

บางครั้งรัฐสภาค้ใช้อำนาจการควบคุมการค้าระหว่างมลรัฐควบคู่กับการใช้อำนาจตามความจำเป็นและความเหมาะสม (necessary and proper clause) ตามที่บัญญัติในหมวด 1 มาตรา 8 วรรค 18 เพื่อเป็นรากฐานในการจัดตั้งหน่วยงานบังคับการตามกฎหมาย เช่น สำนักงานสอบสวนรัฐบาลกลางหรือที่เรียกกันว่า F.B.I. (Federal Bureau of Investigation) เป็นต้น

4. สิทธิในการกำหนดระเบียบการโอนสัญชาติและกฎหมายล้มละลาย
5. อำนาจในการจัดทำเงินตรา การกำหนดค่าของเงินตรามาตรน้ำหนักและระยะทาง
6. อำนาจในการลงโทษผู้ที่ปลอมแปลงพันธบัตรและเงินตราของสหรัฐ
7. อำนาจในการไปรษณีย์ และเส้นทางการไปรษณีย์
8. อำนาจในการประกันสิทธิของนักเขียนและนักประดิษฐ์ในผลงานที่นิพนธ์หรือคิดค้นขึ้นมา

ตามอำนาจที่ให้ไว้แก่รัฐสภา ในกรณีนี้รัฐสภาจึงได้ตรากฎหมายว่าด้วยลิขสิทธิ์และกฎหมายสิทธิบัตร

9. อำนาจในการจัดตั้งศาลที่มีอำนาจต่ำกว่าศาลสูงแห่งสหรัฐ
10. รัฐสภามีสิทธิที่ตราและบังคับการตามกฎหมายเกี่ยวกับความผิดฐานเป็นโจรสลัดและความผิดขึ้นเฟลโลนีอื่นที่กระทำในท้องทะเลหลวง และความผิดต่อกฎหมายระหว่างประเทศ
11. อำนาจในการประกาศสงคราม
12. หน้าที่ในการจัดตั้งและบำรุงกองทัพบก
13. อำนาจในการจัดตั้งและบำรุงกองทัพเรือ
14. อำนาจในการวางระเบียบสำหรับรัฐบาลและระเบียบของกองทัพบกและกองทัพเรือ
15. อำนาจในการจัดตั้งกองทัพจากพลเรือน การติดอาวุธ การวางระเบียบและการจ้างพลเรือนมาประจำกองทัพ
16. การตรากฎหมายใช้บังคับในนครหลวง (วอชิงตัน) และหน่วยงานอื่นของรัฐบาลกลาง
17. อำนาจในการตรากฎหมายที่จำเป็นและเหมาะสมเพื่อบังคับการให้เป็นไปตามอำนาจหน้าที่มอบหมายให้รัฐสภาค้างกล่าวข้างต้นทั้งหมด

การมอบอำนาจประการสุดท้ายให้กับรัฐสภา นับว่าก่อให้เกิดความยืดหยุ่น ทำให้รัฐธรรมนูญฉบับนี้สามารถดำรงอยู่ได้ตลอดมาเป็นเวลาเกือบ 200 ปีแล้ว เนื่องจากวรรคที่ว่าด้วย “ความจำเป็นและเหมาะสม” (necessary and proper clause) นี้เองที่ทำให้รัฐสภาสามารถหามาตรการที่เหมาะสมเพื่อให้อำนาจที่ได้รับมอบสามารถดำเนินการได้ในเวลาอันสมควร แม้ว่าอำนาจที่มอบให้กับรัฐสภาจะระบุไว้ในรัฐธรรมนูญอย่างชัดเจนก็ตาม บางครั้งก็มีปัญหาว่าอำนาจเหล่านี้มีขอบเขตเพียงใด โดยเฉพาะอย่างยิ่งเมื่อเริ่มใช้รัฐธรรมนูญ เช่นในปี ค.ศ. 1819 มีประเด็นว่ารัฐสภามีอำนาจตรากฎหมายจัดตั้งธนาคารแห่งชาติหรือไม่ เป็นที่เห็นได้ว่าในรัฐธรรมนูญมิได้อนุญาตอย่างชัดเจนว่าให้ทำได้ อย่างไรก็ตาม ปัญหานี้ได้รับการชี้ขาดในคดี *M' Culloch v. Maryland* โดยประธานศาลสูงมาร์แชล (Mr. Chief Justice Marshall) ว่าการที่รัฐสภานุญาตให้ตั้งธนาคารแห่งชาติขึ้นนับว่าเป็นการเหมาะสมโดยกฎหมายมิได้ห้ามไว้ นอกจากนี้ยังเป็นการตรงกับตัวอักษรและจุดมุ่งหมายของรัฐธรรมนูญด้วยการแปลกฎหมายวรรคที่ว่าด้วยความจำเป็นและเหมาะสมอย่างกว้างเช่นนี้ทำให้เกิดทฤษฎีว่าด้วยอำนาจปริยาย (implied power doctrine) นับตั้งแต่ยุค (New Deal) แนวโน้มการขยายอำนาจของรัฐบาลกลางมีแต่จะเพิ่มมากขึ้น

5. การจำกัดอำนาจของมลรัฐ

นอกจากมีการกำหนดให้อำนาจแก่รัฐบาลกลางแล้ว ในรัฐธรรมนูญยังมี บทบัญญัติจำกัดอำนาจของมลรัฐไว้อย่างชัดเจนหลายประการ สิ่งที่รัฐธรรมนูญห้ามมิให้มลรัฐทำ คือ

1. การทำสนธิสัญญา การเป็นพันธมิตร หรือสมาพันธรัฐกับรัฐอื่น
2. การทำเงินตรา หรือออกธนบัตร หรือสิ่งอื่นเพื่อชำระหนี้ตามกฎหมาย เว้นแต่จะให้เป็นเหรียญทองหรือเหรียญเงิน
3. การตรากฎหมายที่ให้มีการลงโทษโดยไม่ต้องมีการพิจารณาคดี (Bill of attainder)
4. การตรากฎหมายย้อนหลัง (Expost facto laws) คำว่ากฎหมายย้อนหลังตามความหมายของรัฐธรรมนูญหมายถึง

- 1) กฎหมายที่บัญญัติให้การกระทำในขณะทำที่ไม่เป็นความผิด
- 2) กฎหมายที่เพิ่มโทษ หรือ
- 3) เปลี่ยนแปลงสถานการณ์ที่เป็นผลร้ายต่อจำเลย

เก็บภาษีแก่สินค้าเข้าหรือสินค้าออกโดยไม่ได้รับความยินยอมของรัฐสภา การจำกัดอำนาจเช่นนี้นับว่าจำเป็นและเป็นการสอดคล้องกับการให้รัฐสภาเป็นผู้มีอำนาจควบคุมการค้าระหว่างรัฐ

การมีกองทัพเรือหรือเรือรบในยามสงบ

ทั้งนี้เพื่อป้องกันมิให้มลรัฐต่าง ๆ ดึงประเทศเข้าสู่สงครามโดยการกระทำฝ่ายเดียวของมลรัฐเพราะอำนาจการประกาศสงครามก็ดีและอำนาจการทำสงครามเป็นอำนาจโดยเฉพาะของรัฐบาลกลาง

นอกข้อจำกัดอำนาจของมลรัฐดังกล่าวมาแล้ว ยังมีข้อจำกัดอำนาจของมลรัฐโดยปริยายอีกมาก ทั้งนี้ เกิดจากสภาพของการรวมตัวกันเป็นสหพันธรัฐตัวอย่างของข้อจำกัดอำนาจโดยปริยายของมลรัฐได้แก่การที่มลรัฐจะเก็บภาษีของกรของรัฐบาลกลางไม่ได้ ท้ายสุดนี้ยังมีข้อจำกัดอำนาจของมลรัฐตามวรรคที่ว่าด้วยความชอบแห่งกระบวนการยุติธรรม (due process clause) ในบทเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่ 14

6. อำนาจที่คงอยู่กับมลรัฐ

ในขณะที่รัฐธรรมนูญกำหนดรายละเอียดอำนาจที่เป็นของรัฐบาลกลาง และจำกัดอำนาจของมลรัฐ แต่เป็นที่แน่ชัดว่าแต่ละมลรัฐยังสงวนไว้ซึ่งอำนาจที่เป็นของมลรัฐโดยเฉพาะ มลรัฐต่างยังคงทำหน้าที่อันสำคัญในการปกครองประเทศในระบอบประชาธิปไตยครั้งแรกหลังจากที่มีรัฐธรรมนูญ ทั้ง ๆ ที่มีการตีความให้อำนาจแก่รัฐบาลกลางอย่างมากก็ตาม นับตั้งแต่สงครามกลางเมืองเป็นต้นมาและโดยเฉพาะในศตวรรษที่ 20 ได้เกิดความตึงเครียดระหว่างมลรัฐและรัฐบาลกลางบ้างเนื่องจากการรวมอำนาจไว้กับรัฐบาลกลางมากขึ้นจนเป็นที่เกรงกลัวว่าจะเป็นการทำลายอำนาจอธิปไตยของมลรัฐ เพื่อขจัดข้อวิตกกังวลของมลรัฐทั้งหลาย จึงมีการตรารบัพัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญฉบับที่ 10 ในปี ค.ศ. 1791 ในบทเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญฉบับบัญญัติว่าอำนาจใดก็ตามที่ไม่ได้มอบให้กับรัฐบาลกลาง หรือรัฐธรรมนูญมิได้ห้ามไว้สำหรับมลรัฐแล้ว อำนาจนั้นคงอยู่กับมลรัฐหรือประชาชน

แม้จะมีบทบัญญัติเช่นนี้ก็ตาม อำนาจของรัฐบาลกลางก็แผ่ขยายมากขึ้น และอำนาจของมลรัฐก็ลดน้อยถอยลง อย่างไรก็ตาม ความรับผิดชอบขั้นต้นในการคุ้มครองสุขภาพอนามัย ความผาสุก และขวัญของประชาชนคงเป็นหน้าที่ของมลรัฐ

อำนาจเช่นนี้ศาลต่าง ๆ เห็นว่าเป็นอำนาจโดยเฉพาะของมลรัฐ และมลรัฐไม่ได้มอบให้กับรัฐบาลกลางในขณะที่เข้าเป็นสมาชิกของสหภาพ อำนาจการคุ้มครองนี้เป็นอำนาจที่ครอบคลุมถึงการตรากฎหมายทั่วไปและระเบียบภายในที่จำเป็นเพื่อก่อให้เกิดความสงบ ความเรียบร้อย ความมีสุขภาพดีและความสมบูรณ์พูนสุขของประชาชน อำนาจเช่นนี้นับว่าเป็นอำนาจที่สำคัญที่สุดอันหนึ่งที่มลรัฐพึงมีและเป็นอำนาจบริหารที่ถูกจำกัดน้อยที่สุด

โดยอาศัยอำนาจที่กล่าวมาแล้วข้างต้น มลรัฐจึงได้ตรากฎหมายกำหนดความผิดทางอาญา กฎจราจรและกฎหมายวิธีพิจารณาความอาญา เป็นต้น โดยแท้จริง รัฐบาลกลางไม่มีอำนาจเช่นมลรัฐในการรักษาความปลอดภัยของประชาชน (police power) แต่รัฐสภาอาจใช้อำนาจทำนองเดียวกันนี้โดยถือว่าเป็นอำนาจเกี่ยวกับอำนาจที่รัฐธรรมนูมอบให้กับรัฐบาลกลางโดยทางอ้อม ดังนั้น กฎหมายที่รัฐบาลกลางตราออกมาจึงมีความสมบูรณ์เป็นโมฆะเพียงใดหรือไม่ขึ้นอยู่กับว่าพระราชบัญญัตินั้นเกี่ยวพันกับอำนาจที่มอบให้กับรัฐบาลกลางโดยตรงหรือไม่

กฎหมายว่าด้วยการประกันสิทธิและเสรีภาพของประชาชน (The Bill of Rights)

ในตอนที่มีการต่อสู้กันว่าจะให้สัตยาบันแก่รัฐธรรมนูญหรือไม่ พวกต่อต้านการปกครองแบบสหพันธรัฐ (anti - Federalists) ในมลรัฐทั้งสิบสามไม่เห็นด้วยกับรัฐธรรมนูญฉบับนี้อย่างยิ่ง ทั้งนี้ก็เพราะรัฐธรรมนูญไม่ได้มีบทบัญญัติรับรองสิทธิและเสรีภาพของประชาชน (Bill of Rights) ในการนี้พวกนิยมการปกครองแบบสหพันธรัฐได้แย้งว่าไม่มีความจำเป็นที่จะต้องมีบทบัญญัติเช่นนี้เพราะอำนาจที่มอบให้กับรัฐสภานั้นบัญญัติไว้ในรัฐธรรมนูญอย่างชัดเจนและไม่จำเป็นต้องไปจำกัดอำนาจนั้น มีหลายมลรัฐที่ปฏิเสธไม่ยอมรับรัฐธรรมนูญเว้นแต่จะมีการเพิ่มเติมบทบัญญัติรัฐธรรมนูญในภายหลัง ตัวอย่างเช่น ในมลรัฐแมสซาชูเซตส์ พวกนิยมการปกครองสหพันธรัฐสัญญาว่าจะเสนอบทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญ จำนวน 9 บทด้วยกัน ทั้งนี้ เพื่อให้มลรัฐนั้นให้สัตยาบันแก่รัฐธรรมนูญ บทบัญญัติประกันสิทธิเสรีภาพนี้ไม่ถือว่าเป็นเงื่อนไขของการที่จะให้สัตยาบันแต่เป็นข้อเสนอแนะต่อรัฐบาลที่จะเข้ามาบริหารงาน มลรัฐที่ให้สัตยาบันแก่รัฐธรรมนูญหลังมลรัฐแมสซาชูเซตส์ต่างก็ดำเนินการให้สัตยาบันแก่รัฐธรรมนูญตามแบบอย่างมลรัฐแมสซาชูเซตส์และได้เสนอบทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญขึ้นมา

ร่างบทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่เสนอมานั้นมีจำนวนมากกว่า 200 ฉบับ เจมส์ แมดิสัน ได้นำมาศึกษาอย่างระมัดระวังในระหว่างการประชุมรัฐสภาครั้งแรก และเสนอให้รัฐสภาพิจารณาเพียง 20 ฉบับ หลังจากที่มีการถกเถียงกันแล้วก็ลดจำนวนลงเหลือเพียง 12 ฉบับ ในจำนวน 12 ฉบับนี้มีอยู่เพียง 10 ฉบับเท่านั้นที่มลรัฐ 3 ใน 4 ของมลรัฐทั้งหมดให้สัตยาบัน บทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญทั้งสิบฉบับนี้เรียกว่า บทบัญญัติประกันสิทธิเสรีภาพของประชาชนหรือที่ภาษาอังกฤษเรียกว่า Bill of Rights บทบัญญัติ Bill of Rights ทั้งสิบฉบับนี้ในชั้นแรกมุ่งที่จะเป็นข้อจำกัดอำนาจของรัฐบาลกลางเท่านั้น โดยเกรงว่ารัฐบาล

มีอำนาจมากเกินไปจนไปทำการรุกรานสิทธิและเสรีภาพของประชาชน

บทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญทั้ง 10 ฉบับนี้ ล้วนแต่เป็นบทบัญญัติกว้างๆ จำต้องอาศัยการตีความของศาล เพื่อเสริมสร้างความหมายให้แก่บทบัญญัติเหล่านี้

บทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญที่เป็นบทบัญญัติประกันสิทธิและเสรีภาพของประชาชน (Bill of Rights) มีเนื้อหาโดยสรุปดังนี้

1. บทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญฉบับที่ 1 ห้ามมิให้รัฐสภาพรอกฎหมายก่อตั้งศาสนาหนึ่งศาสนาใด ห้ามมิให้รัฐสภาพรอกฎหมายจำกัดเสรีภาพในการนับถือศาสนา จำกัดเสรีภาพในการปราศรัย เสรีภาพของการพิมพ์ หรือเสรีภาพของประชาชนในการชุมนุมชนกันด้วยความสงบ หรือเสรีภาพในการยื่นคำร้องต่อรัฐบาลเพื่อให้ระงับความเดือดร้อน

2. บทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญฉบับที่ 2 กล่าวถึงสิทธิของพลเมืองในการมีและถืออาวุธ อันล่วงละเมิดมิได้

3. บทบัญญัติเพิ่มรัฐธรรมนูญฉบับที่ 3 บัญญัติว่าในยามปกติทหารผู้ใดจะเข้าไปอยู่ในบ้านของผู้อื่นโดยปราศจากความยินยอมของเจ้าของบ้านไม่ได้ ในเวลาสงครามก็ทำไม่ได้เช่นเดียวกันเว้นแต่เป็นไปตามวิธีการที่กำหนดไว้ในกฎหมาย การที่มีบทบัญญัติเพิ่มเติมนี้ก็เพราะว่าประชาชนยังไม่ลืมเหตุการณ์ที่ทหารกองทัพอังกฤษเข้าไปยึดบ้านของเขา

4. เนื่องจากบ้านของประชาชนถูกพวกอังกฤษรุกรานโดยไม่มีเหตุอันควรในสมัยก่อนปฏิวัติอยู่เสมอ ดังนั้นในบทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญฉบับที่ 4 จึงบัญญัติห้ามการค้นและการจับกุมโดยไม่มีเหตุอันควร

5. บทบัญญัติเพิ่มเติมฉบับที่ 5 กลุ่มครองผู้ถูกกล่าวหาว่ากระทำความผิดทางอาญา โดย (1) รัฐบาลจะกักขังคนไว้โดยหาว่ากระทำความผิดที่มีโทษประหารชีวิตหรือความผิดร้ายแรงอื่นไม่ได้ เว้นแต่จะมีการกล่าวต่อคณะลูกขุนใหญ่ (grand jury) (2) บุคคลจะถูกลงโทษจำเพราะการกระทำความผิดครั้งเดียวไม่ได้ (3) บุคคลใดจะถูกบังคับให้การเป็นปฏิปักษ์ต่อตนเองในคดีอาญาไม่ได้ (4) บุคคลจะถูกทำให้ปราศจากชีวิต เสรีภาพหรือทรัพย์สิน โดยไม่ถูกตามกระบวนการที่ชอบด้วยกฎหมายไม่ได้ และ (5) บุคคลใดก็ตามที่ถูกเวนคืนทรัพย์สินเพื่อประโยชน์สาธารณะ ต้องได้รับการชดเชยตามความเป็นธรรม

6. บทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญฉบับที่ 6 เป็นบทบัญญัติรับรองว่าคนที่ถูกฟ้องในคดีอาญาจะได้รับการพิจารณาอย่างเปิดเผยและรวดเร็ว โดยลูกขุนที่มีความเที่ยงธรรมในมลรัฐและจังหวัดที่ความผิดเกิดขึ้น สิทธิของจำเลยที่จะได้รับแจ้งถึงสภาพและสาเหตุของข้อหา สิทธิที่จำเลยจะเผชิญหน้ากับพยานที่ทำให้การเป็นปฏิปักษ์แก่จำเลย สิทธิที่จะดำเนินการบังคับพยานซึ่งจะให้การเป็นประโยชน์แก่จำเลยมาศาล และการที่จำเลยมีสิทธิจะได้รับ

การช่วยเหลือจากทนายความในการต่อสู้คดี

7. บทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญฉบับที่ 7 มุ่งที่จะตราขึ้นมาเป็น เพราะป้องกันสิทธิในทรัพย์สินของประชาชน ในบทบัญญัตินี้กำหนดไว้ว่าคดีที่ฟ้องร้องกันในศาลคอมมอนลอว์นั้น ถ้าหากทนายที่พิพาทกันนั้น มีมูลค่าเกินกว่าสี่สิบล้านเหรียญจะต้องได้รับการพิจารณาโดยลูกขุน ข้อเท็จจริงใดที่ลูกขุนชี้ขาดไปแล้วจะนำมาพิจารณาในศาลอีกไม่ได้ เว้นแต่จะดำเนินการไปตามหลักกฎหมายคอมมอนลอว์ ถึงแม้บทบัญญัตินี้จะไม่ได้จำกัดอำนาจของมลรัฐก็ตาม แต่มลรัฐส่วนมากก็มีบทบัญญัติทำนองเดียวกันในรัฐธรรมนูญของตนเองเพื่อเป็นการประกันสิทธิของพลเมืองในมลรัฐนั้น ๆ ว่าคดีต่าง ๆ จะได้รับการพิจารณาโดยลูกขุน

8. บทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญฉบับที่ 8 เป็นการจำกัดอำนาจฝ่ายนิติบัญญัติและฝ่ายตุลาการ และเป็นประกันสิทธิบางอย่างของพลเมืองว่า จะกำหนดเงินประกันตัวสูงเกินไปหรือจะกำหนดเงินค่าปรับสูงเกินไป และจะลงโทษในลักษณะผิดปกติกี่ไม่ได้เช่นเดียวกัน สิทธิต่าง ๆ ที่กล่าวมาแล้วทั้งหมดล้วนแต่เป็นสิทธิที่กำหนดไว้ในรัฐธรรมนูญของอังกฤษ เพียงแต่ไม่ได้เป็นลายลักษณ์อักษรเท่านั้นเอง พวกเขาให้สัตยาบันแก่รัฐธรรมนูญ จึงเห็นว่าควรจะระบุไว้อย่างชัดแจ้งในบทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญเพื่อเป็นการประกันสิทธิและเสรีภาพของประชาชน

9. ในบทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญฉบับที่ 9 บัญญัติไว้ว่า การที่จะระบุสิทธิบางอย่างของประชาชนไว้ในรัฐธรรมนูญนั้นไม่ได้หมายความว่า เป็นการปฏิเสธสิทธิอื่นที่ประชาชนพึงมีอยู่แล้วซึ่งหมายความว่าสิทธิอื่น ๆ แม้จะไม่ได้ระบุไว้ในรัฐธรรมนูญก็ตาม ถ้าหากว่าเป็นสิทธิของประชาชนอยู่แล้วก็จะไปตัดสิทธิของเขาไม่ได้

10. บทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญฉบับที่ 10 บัญญัติว่า ถ้ารัฐธรรมนูญไม่ได้บัญญัติให้อำนาจใดเป็นของรัฐบาลกลางแล้วอำนาจนั้นคงอยู่กับมลรัฐหรือประชาชนแล้วแต่กรณี บทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญทั้งสิบฉบับนี้ซึ่งเป็นบทบัญญัติประกันสิทธิและเสรีภาพของประชาชน เป็นบทบังคับแก่รัฐบาลกลางเท่านั้น จนกระทั่งมีบทบัญญัติเพิ่มเติมรัฐธรรมนูญฉบับที่ 14 ศาลสูงสหรัฐเริ่มแปลความว่า สิทธิต่าง ๆ ตามที่บัญญัติไว้เพื่อบังคับแก่รัฐบาลกลางนั้นให้ใช้บังคับแก่มลรัฐด้วย

อำนาจของศาลสูงสหรัฐในการวินิจฉัยว่ารัฐธรรมนูญของรัฐสภาคัดกับรัฐธรรมนูญ (Judicial Review)

ในการศึกษากฎหมายรัฐธรรมนูญสหรัฐอเมริกานั้นจะไม่สมบูรณ์ ถ้าหากไม่ได้กล่าวถึงอำนาจของศาลสูงสหรัฐในการวินิจฉัยว่ารัฐธรรมนูญของรัฐสภาคัดกับรัฐธรรมนูญ ซึ่งถ้า

หากศาลชี้ขาดว่ารัฐบัญญัติใดของรัฐสภาขัดกับรัฐธรรมนูญแล้ว รัฐบัญญัตินั้นย่อมเป็นโมฆะ ความจริงในรัฐธรรมนูญไม่ได้บัญญัติให้ศาลสูงมีอำนาจในการวินิจฉัยชี้ขาดในกรณีเช่นนี้ไว้ โดยชัดแจ้ง แต่ศาลสูงสหรัฐก็ถือว่าศาลมีอำนาจในการนี้โดยอาศัยหลักความเป็นกฎหมายสูงสุดของรัฐธรรมนูญโดยปริยาย (Supremacy Clause) ซึ่งบัญญัติให้รัฐธรรมนูญและกฎหมายของรัฐบาลกลางที่ตราขึ้น โดยอำนาจของรัฐธรรมนูญเป็นกฎหมายสูงสุดของแผ่นดิน นอกจากนี้ การที่รัฐธรรมนูญบัญญัติให้ศาลสูงสหรัฐมีอำนาจฎีกาเหนือคดีหรือข้อโต้แย้งที่พึงมีขึ้น ตามรัฐธรรมนูญหรือกฎหมายของรัฐบาลกลาง ย่อมหมายความว่าศาลสูงสหรัฐมีอำนาจในการชี้ขาดว่ารัฐบัญญัติใดขัดกับรัฐธรรมนูญอันเป็นกฎหมายสูงสุดของแผ่นดิน นอกจากนี้ศาลสูงยังมีอำนาจในการวินิจฉัยกฎหมายของมลรัฐว่าขัดกับรัฐธรรมนูญหรือไม่ ทั้งนี้ผู้พิพากษาทุกมลรัฐจะต้องปฏิบัติตามรัฐธรรมนูญ บทบัญญัติของรัฐสภาและสนธิสัญญา รัฐธรรมนูญของมลรัฐหรือกฎหมายของมลรัฐใดขัดกับรัฐธรรมนูญย่อมเป็นโมฆะ

